



အို:

နေချင်းညချင်း အပြုံး
တည့်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ

နေချင်းညချင်းအပြီးတည်ဆောက်တဲ့ကမ္ဘာ

အခန်း (၁)

'ခါတော်မှီ' ခြေလှမ်းတွေ မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတာ တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မို့ စိတ်က အလိုလို ကြောက်ရွံ့စိတ်ကလေး ဝင်နေသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခါတော်မှီ ပထမဆုံး ခြေချမိခြင်း ဖြစ် သလို အဖော်အသင်းလည်း မရှိတာမို့ အားငယ်စိတ်ကလေး ဝင်နေသည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ဟိုဟို သည်သည် ချာလည်လို့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့လေမလား ရှာဖွေနေမိ၏ ။ အထက် တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်သာ တွေ့လိုက် လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

အခုတော့ ခါတော်မှီမှာ တစ်ယောက်တည်း အူတူတူလေးကို ဖြစ်လို့။

အခြားသော မိန်းကလေးတွေက အဖော်တွေနှင့် ရယ်ရယ် မောမောလေး လျှောက်သွားနေကြချိန်မှာ ခါတော်မှီကတော့ တစ်ကိုယ် တည်း။

မြင့်မားသွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် ဝင်းအိကြည် စင်သော အသားအရေလေးနှင့်မို့ အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေတာတော့ အထင်အရှား။

မျက်နှာဝန်းလေးက ဝိုင်းစက်စက်။ နှာတံလေးက သွယ်စင်း ပေါ်လွင်သည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း ခွက်ခနဲ ထင်းနေသော ပါးချိုင့်လေးတွေ ပုလဲနှစ်ရောင်ဝင်းကာ ညီညာသော သွားတန်းလေးတွေကို ကွယ်ဝှက် ပေးထားသော နှင်းဆီငုံ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း နဂိုစိုလဲ့နီမြန်းနေသည်။

နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး နတ်သက်ကြွေကာ လျှောက်လှမ်းနေ သလား ထင်မှတ်ရတော့လည်း အားလုံးသော ကျောင်းသားတွေရဲ့အာရုံ က ခါတော်မှီဆီမှာပဲ

စုပြုံနေတော့သည်။

ဖရက်ရှာခေါ်သစ်လွင်ကျောင်းသားတွေကော ရပီတာ ဟုခေါ်သည့် ဝါရင့်ကျောင်းသားကြီးတွေပါ ခါတော်မှီ အလှကို သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။

ခါတော်မှီ ဝတ်ဆင်ထားတာကလည်း ခြေမျက်စိလေးဖုံးအောင် တွဲကျနေသော ဟာပိုင်ရီစကဒ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း ရယ်ဒီမိတ်အကျလေးနှင့်ဆိုတော့ အားလုံးထဲမှာပေါ်လွင်လို့နေသည်။

ခြေဖမိုးနုလေးအောက်မှာ စီးထားသော ပင်စဲလ်ဟီး ဒေါက် ချန်ဖိနပ်လေးကြောင့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ စမတ်ကျကြည့်ကောင်းနေပြန်၏ ။

'မြတ်သောသူ' တို့အုပ်စုလည်း တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့လေး ကို အခြားသော ကျောင်းသားများနည်းတူ မျက်စိအစာကျွေးနေမိကြတာ ပါပဲ။ အုပ်စုထဲမှာ 'မြတ်သောသူ' က အငြိမ်လေးရှိပေမယ့် ဂျွန်ငဲငယ် နှင့်ဗီတာတို့နှစ်ဦးကတော့ အကဲဆုံး။

"ဟာ မိုက်တယ်ကွာ လန်းတယ်"

"ဟိုးက လာနေတဲ့ အုပ်စုက ပိုလန်းတာကွ၊ အဖြူလေးက မိတယ်"

"အေးကွ ငါတော့ အနီလေးကို အမှတ်ပိုပေးတယ်ကွာ"

မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အလွတ်မပေးကြဘဲ ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကာ မစားရဝမခန်း ပြောနေကြတာကို မြတ်သောသူ အတော်သည်းခံ နားထောင်ပေးနေရသည်။

ဒီနှစ်ကောင်၏ မျက်နှာတွေက လမ်းမပေါ်ကို ဘယ်ညာခါရမ်း ပြေးနေသည်။ ဘယ်ဘက်ကလာသမျှ မဒီတွေလည်း မလွတ်၊ ညာဘက် က လာသူတွေလည်း အလွတ်မပေး။

မျက်လုံးတွေက ဗို့အားအပြင်းဆုံး မီးသီးကြီးတွေလို ဘယ်အ ချိန်များ

ဖောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲမလဲဟု စိုးရိမ်ရသည့် အနေအထားမှာ ရှိသည်။

"ဟာ"

"ဘာလဲ ငဲငယ်ရ၊ လန့်လိုက်တာ အဲ အဲ"

ငဲငယ်ကို လှည့်ဟောက်ရင်း အကြည့်တွေကို ပို့လွှတ်လိုက်သည့် ပီတာ ပါးစပ်ကြီးက ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားတာ ယင်ကောင် ဝင်ဥ ဥသွားနိုင်သည်။

"ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့မှာ ဈေးဦးပေါက် အားဆေးလေး တစ် လုံးတော့ တွေ့ပြီ"

"ခြေတစ်လှမ်းကို ဒေါ်လာ တစ်သန်းတန်တယ်နော်"

"ပြိုင်ဘက်မရှိ ကွင်းပဲကွာ၊ မင်းလက်ခံသလား ပီတာ"

"ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဖရက်ရှာလေးပဲ ဖြစ်မယ်ကွ"

ဂျန်ငဲငယ်နှင့်ပီတာတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ပြောနေတာ ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခါတော်မှီ ဖြစ်နေသည်။

ဘေးမှာ အဖော်သူငယ်ချင်းလည်း မပါတော့ ခါတော်မှီ မျက်နှာ လေးက အားငယ်စိုးကြောက်နေသလို ရွံ့ရွံ့လေး ဖြစ်လို့နေသည်။

"ရေလည် ဝှမ်းတယ် အဲ လန်းတယ်ကွာ အဟီး"

ရှေ့တည့်တည့်ရောက်မှ ဂျန်ငဲငယ်က တမင်ကြားအောင် အော် တော့ ခါတော်မှီ ခြေလှမ်းလေးတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။

နုညက်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလှလှလေးက မဲ့ခနဲ ဖြစ်ကာ ချက်ချင်း စူပုပ်သွားတာ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

"အဟား မျက်စောင်းလေးက ဟတ် ထိတယ်ကွာ"

ပီတာကပါ လှမ်းနောက်သည်။ ခါတော်မှီ မျက်ခုံးလေးတွေ

တွန့်ကွေးသွားခဲ့ကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ခေါင်း လေး ပြန်လှည့်သွားခဲ့ကာ ခြေလေးဆောင့်ထွက်သွား၏။

"အား ဟတ် ထိရုံမကဘူး၊ ဒေါက်ချွန်နဲ့ပါ အနင်းခံလိုက်ရတာ ကွ အဟီး ဟီး ဟား ဟား"

ခါတော်မှီ ဒေါသဖြစ်သွားတာကို ပီတာက သဘောကျ ရယ် မောနေပြန်တော့ မြတ်သောသူ နည်းနည်းတော့ ဝင်ဟန့်ရသေး၏။

"မင်းတို့ကလည်း ဒီနေ့ပဲ ကျောင်းစတက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ရောဂါ ဟောင်းတွေ စထုတ်နေကြတယ်"

"ဟေ့ကောင် အိုက်တင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ လာညက်ပြမနေနဲ့၊ ဒီလိုအလန်းလေးတွေကို ကိုယ်က ဦးအောင် ဖန်ထားမှကွ၊ ဟိုမှာ မင့် ဘိုးအေ စီနီယာကြီးတွေက ကျားပြူးပြူးပြီး ချောင်းနေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား"

ရေတမာပင်အောက်က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေသော ကျောင်း သားဟောင်းတစ်ခုကို မေးငေါ့ပြရင်း ပြောသည့်စကားကြောင့် မြတ်သော သူ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်နေပြီဖြစ်သော ခါတော်မှီ နောက်ပိုင်း အလှတွေကို အမိအရ လိုက်ကြည့်နေသော စီနီယာ ကျောင်းသားကြီး တွေ မျက်လုံးတွေက မျက်တောင်ခတ်ဖို့တောင် မေ့နေကြသည်။

သူ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။

ခါတော်မှီ နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက် လှနေရတာ လဲ။

*

အခန်း (၂)

"ဟော မေ့သမီးလေး ပြန်လာပြီလား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျောင်း တက်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မို့လား"

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခါ ရဲ့ပရာဒိုကားလေး ထိုးရပ်ကတည်းက မေမေ ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံက ထလာကာ မေးသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း ရင်း လည်သာကျောပိုးအိတ်ကို လက်ကဆွဲကာ ဝင်ခဲ့ရင်း ခါ မျက်နှာလေး အလိုမကျမှုတွေနှင့် သုန်မှုန်သွားခဲ့သည်။

"ဘယ်ကလာ အဆင်ပြေရမှာလဲ မေရဲ့၊ အခန်းတွေရှာရတာ လည်း ခေါင်းတွေမူး၊ ကျောင်းထဲမှာလည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ ဟိုကောင် မြတ်သော ကိုတော့ ရေလည်တင်းတယ် မေရာ"

ခါ စကားကြောင့် မေမေ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရင်း

"ဟောတော် မြတ်သောက သမီးကို ဘာလုပ်လို့လဲ"

"သူ့သူငယ်ချင်းခေါ်တော့တွေနဲ့ သမီးကို ဝိုင်းရှိုးပြီး ပါးစပ်က ပေါက်လွတ်ပဲစား လျှောက်ပြောနေကြတာကို သူက လုံးဝမဟန့်ဘဲ ဘဲငန်း လည်လိမ်ထားတဲ့ ရုပ်နဲ့ မသိသလို ထိုင်ကြည့်နေတယ် မေရဲ့"

ခါ စကားကို နားထောင်ရင်း မေမေ ပြုံးကာ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်၏ ။

"ဪ သမီးရယ် သူ စတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို ဝင်ဟန့်ရင်း အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ရန်ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ ငြိမ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ"

မေမေ လေပြည်လေးနှင့် ဖျန်ဖြေနေတာကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ခါ ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးမှာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

"သူက ဒီလိုနေစရာလား မေရဲ့၊ ခါ ဘက်က ရှိရမှာပေါ့"

"မေ့သမီးလေးက ချောလွန်းနေတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကတော့ အမြဲကြုံနေမှာပဲလေ၊ အဓိကက မေ့သမီးလေး စိတ်မယိုင်သွားဖို့ပဲ"

မေမေက ခါ ဆံပင်ပျော့ခွေခွေလေးတွေကို တယုတယ သပ် တင်ပေးရင်း ဆိုသည်။ ခါ မေမေ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း

"ခါ ကို ယုံပါ မေရဲ့၊ ပညာရေးကလွဲရင် ဘာမှစိတ်မဝင်စား ဘူး တကယ်"

မေမေ ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းလေးညိတ် ပြုံးသည်။ စိတ် ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အရာရာကို အကောင်းမြင်တတ်သော မေမေနှင့် ဖေဖေကတော့ ကွာခြားပါသည်။

ဖေဖေက ခါ့ကို ချစ်ပေမယ့် စည်းကမ်းစနစ်တော့ ရှိသည်။ ပညာသင်ချိန်မှာ ချစ်သူရည်းစားထားသည့်ကိစ္စကို လက်မခံဟု အပြတ် ပြောထား၏ ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဘာမှလိုလေသေးမရှိ အောင် ဂရုစိုက်ချစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ပြီဆိုသည်နှင့် ခါ ကိုယ်တိုင် စီးဖို့ ပရာဒိုတစ်စီး ဝယ်ပေးသည်။ မြတ်သောကိုလည်း ခါကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မှာထားသည်။

အမှန်တော့ မြတ်သောသူ ဆိုတာ ခါတို့နှင့်အိမ်ချင်းကပ် သူငယ် ချင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ခါတော်မှီ ဖေဖေနှင့် မြတ်သောသူ ဖေဖေက လုပ်ငန်းချင်းပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆွေတွေလို ခင်မင်ကြသူတွေ၊ မေမေတို့ မိန်းမချင်းကလည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ဖက်တွေပဲ ဖြစ်သည်။

မြတ်သောနှင့်ခါကလည်း အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကသာ ကျောင်းချင်းမတူကြတာ။ အခု နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တက်တော့ တူသွားခဲ့သည်။ မြတ်သောက ပြင်သစ်မေဂျာ၊ ခါတော်မှီက တရုတ်မေဂျာ ယူထားသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေပါပဲ။

သည်မနက်ကလည်း ကျောင်းကို အတူသွားကြမည်ဟု ဒိတ်ထားပြီးမှ ခါကို လာမခေါ်ဘဲနှင့် သူ့ယောက်ဖလောင်း သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်လို့ဟု ဖုန်းဆက်ကာ အရင်သွားနှင့်သည်။

မနက်ကတည်းက ခါ စိတ်တိုဒေါသထွက်နေတာ ကျောင်းမှာ သူ့ကိုရှာတော့ အုပ်စုဖွဲ့ ဗရုတ်ကျနေတာမှ ခါကိုတောင် ချမ်းသာမပေးတော့ ပိုလို့ဒေါသထွက်မိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းဆင်းတော့ ခါတို့အခန်းရှေ့ မြတ်သော လာစောင့်နေတာကို သိလျက်နှင့် ခါ တခြားကျောင်းသူတွေနှင့် ကွယ်ပုန်း ထွက်ခဲ့ကာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကဲ သမီးလေး အဝတ်အစားလဲ၊ ရေမိုးချိုးတော့နော်"

မေမေ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ စားပွဲပေါ် တင်ထားသော လည်သာ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲက ခါ ဟန်းဖုန်းလေးက တီးလုံးသံလေး ထမြည်လာ၏။

ခါတော်မှီ ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူနေတော့ မေမေက စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

"ဟိုကောင် မြတ်သော မေရဲ့"

ခါ ပြောလိုက်တော့မှ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ခါ အလိုမကျ မျက်နှာလေးနှင့် ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်၏။

"ဟဲလို ခါ ငါပါဟ"

"နင် ငါ့ဆီကို ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ နင့်ကိုငါ လုံးဝတင်း တယ်"

သိလား၊ ဒီလောက် နှင့်အကောင်တွေ ငမ်းကြောထနေတာကို နင်မို့
ထိုင်ကြည့်နေရက်တယ်"

ခါ အသံတွေက မာဆတ်ပြီး ရန်လိုနေတော့ မြတ်သော ချက် ချင်း
ဘာမှမပြောနိုင်ရှာပါ။

"ခါ နေပါဦး"

"ဒီမှာ ဆင်ခြေ ဆင်လက် ဆင်နားရွက်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ငါ
စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ နင် သွားခေါ်၊ ငါ့ကို လာ မခေါ်နဲ့"

ပြောပြီးသည်နှင့် ခါ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မေမေက ခါကို
ကြည့်ရင်း

"သမီးရယ် ဟိုက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနေရင် လည်း
ကျေနပ်လိုက်ပါကွယ်"

"မေ မသိပါဘူး၊ သူက သမီးကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ပြီးရင်
အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြေပေးနေတော့တာ၊ သမီးကတော့
သူ့ကိုခင်လိုက်ရတာ ၊ သူကျတော့ သမီးခင်သလိုမှ မခင်တာ"

အလိုမကျသော မျက်နှာနှင့်ပြောကာ အပေါ်ထပ်ရှိ ခါအခန်းဆီ သို့ ခါ
ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေး ထွက်ခဲ့သည်။ မေမေ ခါ့ကိုကြည့်ရင်း ပင့်သက်ချ
ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော အိတ်ကို ခါ
စာကြည့်စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်သည်။ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာတွေ ကို ချရန်
ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့၏ ။

မရည်ရွယ်ပါဘဲ အကြည့်တွေက မြတ်သောတို့တိုက်ဆီ ရောက်
သွားခဲ့သည်။

"ဟင်"

မြတ်သော ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အခန်းပြတင်းဝမှာ မတ်တပ် ရပ်လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေသည်။

ခါတော်မှီ နှုတ်ခမ်းကို ပိုစုကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပစ် လိုက်၏ ။
မြတ်သောက မချိုမချည် မျက်နှာပေးနှင့် ရယ်နေသေး၏ ။ ပြီးမှ

"ခါ နင် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ၊ မနက်က နင့်ကိုစောင့်မခေါ်ဘူးဆိုတာ ဟိုကောင်တွေ မြင်သွားရင် ဝိုင်းစမှာစိုးလို့ပါဟ"

"အပိုတွေ လာမပြောနဲ့"

ခါ ခပ်စူးစူးလေး အော်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်ဆို အကွာ အဝေးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားမှာ ပေနစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတာမို့ ဒီလောက်အော်စရာတော့ မလိုပါ။

"တကယ်ပြောတာပါ နင်က အရမ်းလှနေတော့ သူတို့က ဇွတ် မိတ်ဆက်ခိုင်းကြမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီ ကောင်တွေက တကယ့် ဗရုတ် သုတ်ခကောင်တွေ၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ အိမ်နီးချင်းတွေလို့ သူတို့ မသိစေ ချင်လို့ နင့်ကို မခေါ်ဘဲ ထွက်သွားတာပါဟာ"

လေသံပြေပြေနှင့် မြတ်သော အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံစွာ ရှင်းပြနေတော့လည်း ခါ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကျေနပ်သွားတာ အမှန်။

"အဲဒါဆို နင် ဖုန်းဆက်ကတည်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ ထားပါလား၊ ဟွန့် ကျောင်းထဲရောက်တော့လည်း နင့်ကောင်တွေ ဒီ လောက်မျက်နှာရူးနေတာကို နင်က မဆိုင်သလို ထိုင်ကြည့်လို့"

မကျေနပ်ချက်နှင့် နောက်ထပ်စွဲချက်တစ်ခု ခါ ထပ်တင်တော့ မြတ်သော မျက်နှာပေါ်က ပါဝါရွှေ့ကိုင်းမျက်မှန်လေး ပင့်တင်ရင်း ဖြေရှင်း ပြန်သည်။

"အဲဒါကဟာ သူတို့က နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းမှန်းမှ မသိတာ၊ အဲသိသွားရင်လည်း ငါ့ဆီကို ချောင်းပေါက်အောင် လာမှာသေချာတယ်၊ နင့်ကို လာနွယ်နေမှာစိုးလို့ ပြီးတော့ ပါးစပ်က စတာလေးနဲ့ နင့်အသား လည်း ပဲ့ပါသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်တာပါဟာ၊ ငါ ပြောတာ ယုံပါနော် ခါ"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေရှင်းချက်တွေ ကျေနပ်အောင် ပေးနေတော့လည်း ခါ ကျေနပ်စွာ မျက်နှာလေး ပြန်ပြီးသွားမိသည်။

ဒီလို အလိုက်သိလွန်းသော သူငယ်ချင်းလေးကို ခါလည်း အကြာကြီး စိတ်မကောက်ချင်ပါ။

မြတ်သောသူ ဆိုသော စာဂျဗိုးလေးက ခါ ဘေးမှာ မရှိမနေ နေပေးရမယ့် လိုတရ သူငယ်ချင်းကောင်းလေးလည်း ဖြစ်သည်။

"ခါ နင် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်ပြေပြီလား"

မြတ်သော လှမ်းမေးနေတော့ ခါ နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေးစေ့ကာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဘာ ဆင်ခြေမှ မလိုချင်ဘူးနော် မြတ်သော"

ခါ လက်ညှိုးလေးထိုးကာ သတိပေးသလို ပြောလိုက်တော့ မြတ်သော မျက်နှာလေး ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြန်ပြီးလာရင်း

"စိတ်ချ နောက်နေ့ကစပြီး ကျောင်းကို နင်မပါဘဲ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး၊ နင့်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်နဲ့ နင့်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တော့မယ်"

"တကယ်လား ဒါဆို ငါ သန့်စင်ခန်းသွားရင်ရော နင် လိုက် မှာပဲလား"

"ဟာ အစုတ်ပလုတ်လေး ငါက အဲဒီ ထဲ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲ"

"အဟိ ခစ် ခစ်"

ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်းလေးအောက်မှ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားသော
မြတ်သော မျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့်ကာ ခါ ရယ်လိုက်မိ၏ ။ ပြီးမှ မြတ်သောကို
လက်ကလေးခါ တုတ်တုတ် ပြုပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

မြတ်သောကတော့ ခါအတွက်တော့ မရှိမဖြစ် ခင်မင်စရာ ကောင်းသော
သူငယ်ချင်းကောင်းလေးပါပဲ။

*

အခန်း (၃)

"ကျွတ် အခုချိန်ထိ အလှပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား ခါရယ်၊ နဂိုကမှ လှပါတယ်ဆိုမှ နင် အခုလို ပြင်တော့ အလှတွေ ရောင်စဉ်ဖြာ ပြီး ကျောင်းကကောင်တွေ မျက်လုံးကျွတ်ထွက်အောင် လုပ်ဦးမလို့လား"

အခန်းဝမှာ ခါးထောက်လာရပ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည့် မြတ်သောကြောင့် ခါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတော့ ဖြစ် သွားသည်။

"မြတ်သောနော် နင် ကိုယ်ချင်းမစာ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါက မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြင်ဆင်ရမှာပေါ့၊ နင် မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့ ဟွန့် နင့်ကောင်တွေ မျက်လုံး ကျွတ်ကျရင်လည်း နင်သာ ပြန်ကောက်ပြီး တပ်ပေးလိုက်"

မှန်တင်ခုံလေးမှာ အကျအနထိုင် အလှပြင်နေရင် ခါ ဘုဆတ် ဆတ်လေးပဲ ပြန်ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

"ကျောင်းနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ပါဟ၊ နင်က ဘာမှ မပြင်ဆင် လည်း လန်းပြီးသား မြန်မြန်လုပ်၊ ငါ ကားထဲကစောင့်နေမယ်"

"အေး အဲ နေဦး မေ့ဆီက ထမင်းဘူးခြင်းလေးပါ တစ်လက်စ တည်း ကားထဲ ယူသွားပေးဟာ"

"အေး အေး မြန်မြန်လုပ်"

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေးကို ပင့်တင်ပြီး ကြည့်လာသော အကြည့် စူးစူးကြောင့် ခါ မထီတရီလေး မဲပြလိုက်မိသေး၏ ။

မြတ်သော ထွက်သွားတော့မှ အလှပြင်မှန်လေးထဲ ကြည့်မိ သည်။ ဘာမှပြင်ဆင်စရာမလိုတာလည်း ခါ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နုနု ညက်ညက်လေး လှအောင်တော့ ပြင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးပဲ အလှအပတော့ ကြိုက်တာပေါ့။

အဝတ်အစားလဲဖို့အတွက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏ ။

*

"မြတ်သောရေ ထုံးစံအတိုင်း မင်းသူငယ်ချင်း မပြီးသေးဘူး
မဟုတ်လား"

သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ခါ မေမေ ဒေါ်ပန်းမြတ်မှု
လှမ်းကြည့်ကာ မေးသည်။

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ အန်တီပန်းရေ သူက စားလည်းနောက်
သွားလည်းနောက် အဟဲ အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ ကျွန်တော့်ထက်အရင်
အိမ်ထောင်ပြုမယ် ထင်တယ်"

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သော မြတ်သော စကားကြောင့် ဒေါ်ပန်း မြတ်မှု
သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်နေသေးသည်။

"မင်းသူငယ်ချင်းက အိမ်ထောင်တော့ အစောကြီး ပြုမယ်
မထင်ဘူးကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ မင်းသူငယ်ချင်း ဇီဇာကြောင် ပုံနဲ့ သူ့ကို
ဘယ်သူမှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
တော်တန်ရုံအရည်အချင်းမျိုးနဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့"

"အန်တီပန်းက ပြောနေ၊ ကျောင်းက ကောင်တွေကတော့ သူ့ကြောင့်
ဝက်ဝက်ကွဲနေတာပဲ၊ အခုလောက်ဆို ကျောင်းရှေ့က အုတ်ခုံ တန်းတွေမှာ
လူစည်နေလောက်ပြီ"

"ဟယ် အဟုတ်လား"

ဒေါ်ပန်းမြတ်မှု မျက်နှာမှာစိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်တို့ လွှမ်းသွား၏။ ခါတော်မှီကို ပညာသင်ချိန်မှာ ဒီလိုစိတ်တွေ မရှိစေချင်တာ သူ သိသည်။ ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်တာ လွန်သွားတာမို့ မြတ်သော စကားကို ပြန်ထိန်း ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

"သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီပန်းရယ်၊ ခါဘေးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ခါဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ယိုင်မသွားစေ ရပါဘူး၊ အဟဲ ကျွန်တော်က ခါရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လေ"

သူ ရယ်မောမောလေး ပြောမှ အန်တီပန်း မျက်နှာလေး ပြုံး သွားသည်။

"အေးပါ အန်တီပန်းက ငါ့သားကိုပဲ အားကိုးပါတယ်၊ သားက လိမ္မာပြီးသား၊ မင်းသူငယ်ချင်းက ကလေးစိတ်မကုန်သေးတော့ မင်းပဲ သူ့ကိုဝိုင်းထိန်းပေးစမ်းပါ"

"စိတ်ချ အန်တီပန်း ဟို ခါ အတွက် ထမင်းဘူးကောဟင်၊ သူ့ကားထဲထည့်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ကွန်မန်းပေးထားတယ်"

"ဪ အေး အန်တီပန်း အသင့်ပြင်ထားပြီးသား၊ ဒါနဲ့ သားတို့ ထမင်းအတူ စားဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား"

"မစားဖြစ်ပါဘူး အန်တီပန်းရာ၊ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကင်တင်းနံ့မှာစားတာလေ၊ နောင် ကြုံချင်တော့ ကြုံမှာပေါ့"

"အေးလေ အန်တီပန်းက သားတို့နှစ်ယောက် အတူစားဖြစ် တယ်ထင်လို့ သားအတွက်ပါ ဟင်းတွေ ပိုပိုထည့်ပေးလိုက်တာ"

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးကာ အန်တီပန်းပေးသော ခါရဲ့ ထမင်း ဘူးဆွဲခြင်းလေးကို ယူကာ စားသောက်ခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ခါတော်မှီလည်း ကြွကြွရွရွလေး ပြင် ဆင်ဝတ်စားလို့ ဆင်းလာသည်။

"ဘကြည့်တာလဲ နင်က"

"နင် အလှပြင်ထားတယ်ဆိုလို့ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တာ၊
ဘာထူးလို့လဲ ခါတော်မှီက ခါတော်မှီပါပဲ"

"မြတ်သောနော် နင်"

"အဟဲ နောက်တာပါဟာ ငါတော့ နင့်ကိုမြင်ပြီး မျက်လုံးကျွတ်
ကျတဲ့ကောင်တွေ ပြန်လိုက်ကောက်တပ်ပေးရတာ နဲ့ လက်ညှောင်းတော့မှာ
သေချာတယ်"

သူ ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောတော့ ခါတော်မှီ ရှက်ပြီးလေး
ပြီးလို့နေသည်။

ခါတော်မှီ သိပ်လှတာ သူ သိပါသည်။ သိပ်လှသော ခါတော်မှီ ကြောင့်ပဲ
သူလည်း ရင်တွေမောရပါသည်။

ခါတော်မှီနှင့်အတူ သွားကြမှာမို့ သူ့ကားကိုမယူခဲ့ပါ။ ခါတော်မှီ
ကားနှင့်ပဲသွားဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

"ငါမောင်းမယ်နော် ခါ"

"မောင်းပေါ့ ဇိမ်နဲ့ထိုင်လိုက်ချင်လို့ နင့်ကို ကားယူမလာခိုင်း တာ
အဟင်း ဟင်း"

ခါတော်မှီ ရယ်ဟဟလေး ပြောတော့ သူ ပြုံးလိုက်ရင်း မောင်း
သူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းဆီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ခါတော်မှီ သည်
နတ်ပျိုမလေးလို လှပလွန်းနေ၏ ။

ကားကို ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်တော့ ခါတော်မှီ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ လေးက
ရနံ့သင်းသင်း အော်ဒီကလုံး ရနံ့လေးနှင့် သူ့အာရုံထဲ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ တိုးဝင်လာသည်။

မြတ်သော ရင်လေး တိတ်တခိုး ခုန်ရပြန်ပါသည်။

အခန်း (၄)

"အ ကျွတ် ကျွတ်"

စာသင်နေတုန်း မိုးသဲ နှုတ်က ခပ်သဲ့သဲ့ညည်းသံလေးကြောင့် နံဘေးက ပိုးအိကော ခါပါ ပြိုင်တူ ငဲ့ကြည့်မိကြသည်။

"မိုးသဲ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ငါ ငါ ဗိုက်အောင့်လို့ဟ"

မိုးသဲ ဗိုက်ကလေးနှိပ်ကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဆိုတော့ ခါတော်မှီကော ပိုးအိပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

အတန်းချိန်ကြီးမှာဆိုတော့ အပြင်ထွက်ရလည်း အခက်။
တီချယ်ယွမ်ကျီလင် က စည်းကမ်းကြီးသည်။

"နင်ကလည်း ဒီဆရာမ အချိန်ကျမှပဲ ဗိုက်က ရွေးပြီး အောင့် ရတယ်လို့"

ပိုးအိက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး အပြစ်တင်၏ ။ မိုးသဲ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်
နှာလေးနှင့်

"ငါလည်း ဘယ်အောင့်ချင်ပါ့မလဲဟာ ခါ ယူလာတဲ့ လက်ဖက် စားလို့
အခုလိုဖြစ်တာ"

မိုးသဲ စကားကြောင့် ခါ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ အိမ်က
လက်ဖက်တွေ ထည့်ယူလာကာ ကျွေးမိတာကပဲ အပြစ်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ မိုးသဲက
မစားချင်ဟု ငြင်းသေးသည်။ ခါက ဇွတ်ကျွေးမိတာကြောင့် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသေး၏ ။

"နောက်ငါးမိနစ်ဆိုရင် အတန်းချိန်ပြီးပါပြီ၊ နောက်အတန်းလစ် ပြီး
နင့်ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ခဏလေးအောင့်ထားလိုက်ဦးနော် မိုးသဲ"

ခါ ပြောသည့်အတိုင်း မိုးသဲ ငါးမိနစ်လောက် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ စောင့်ရှာသည်။ အတန်းပြီးသည်နှင့် ခါနှင့်ပိုးအိ မိုးသဲကို တစ်ဖက်စီက တွဲကာ အခန်းထဲမှာ လစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

"ငါတို့ ဘယ်ဆေးခန်း သွားကြမလဲဟင်"

ပိုးအိက ခါကို တိုင်ပင်သလိုလေး မေးတော့ မိုးသဲက ခေါင်း လေး ခါကာ ကြားက ဝင်ဖြေသည်။

"ဟင့်အင်း ငါ ဆေးခန်းမသွားဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ သွားတော့မယ် ဟာ၊ အိမ်မှာ ငါ ဗိုက်အောင့်ရင် သောက်နေကျ ဆေးရှိတယ်"

မိုးသဲ ဆန္ဒအတိုင်း ခါ ကားလေးနှင့်ပဲ မိုးသဲအိမ်ကို လိုက်ပို့ ပေးဖြစ်၏ ။

"ခါတော် နင့်ကားမမြင်ရင် နင့်ဘော်ဒီဂတ်ကြီး ကျွိုင်ရှာနေဦး မယ်"

"ရတယ် ရှောင် မရှိဘူး"

ပိုးအိ စကားကို ခါ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မြတ် သော အတန်းအားလျှင် ခါတို့အခန်းဘက် လာကြည့်တတ်တာ သိသည်။ ခါကား မတွေ့လျှင်တော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူမှာသိသည်။

ဒါပေမဲ့ မိုးသဲရဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုတော့ မြတ်သော နားလည် ပေးမှာ သေချာပါသည်။

မိုးသဲတို့နေထိုင်သော တိုက်ခန်းဘဲလ်လေးတီးလိုက်တော့ မိုးသဲ ရဲ့မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေး သည်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသော မိုးသဲကိုမြင်တော့ အထိတ် တလန့် မျက်နှာနှင့်တိုက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း

"မိုးသဲ သမီးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ဗိုက်အောင့်လို့ပါ မေမေ၊ ဒီမှာ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ပို့ ပေးတာ"

"ဪ အေး သမီးတို့ အထဲဝင်ကြပါဦး"

မိုးသဲတို့ တိုက်ခန်းလေးကို ဒါ ပထမဆုံး ခါတို့ ရောက်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။
ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းတွေမို့ မိုးသဲတို့ တိုက်ခန်းလေးက ကျဉ်း လွန်းပါသည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆိုသည်ကပင် ခါတော်မှီတို့အိမ် ဝရန်တာလေး
လောက်ပင် မကျယ်ဝန်းပါ။ ဆိုဖာခုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်စုံ၊ နံရံကပ်ရှိုးကေ့စ်၊
ဗီရိုဘုရားစင်နှင့် ကွန်ပျူတာစားပွဲတစ်လုံးထားရုံနှင့်ပင် အခန်းက ပြည့် နေပြီ။

"လာ ခါတော်နဲ့ပိုးအိ၊ ငါ့အခန်း သွားကြမယ်နော်"

မိုးသဲက သူ့အခန်းကို ခေါ်နေတော့ ခါတို့နှစ်ယောက် လိုက် ဝင်ခဲ့ကြ၏ ။

"အိမ်ကကျဉ်းတော့ နင်တို့ကို အားနာတယ်ဟာ"

"အို ဘာအားနာစရာလဲဟာ ရပါတယ်"

"အေး နင်တို့အိမ်လေးက ကျဉ်းပေမယ့် နေချင်စရာလေးပါ ဟယ်၊
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ တောက်ပြောင်နေတာပဲနော်"

ပိုးအိက အိမ်ရဲ့အပြင်အဆင်လေးကိုကြည့်ကာ ချီးမွမ်းလိုက် သေးသည်။
မိုးသဲ အခန်းထဲရောက်တော့ နံရံတစ်ဖက်ဆီမှာ ကပ်ထား သော
အိပ်ခုတင်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ခါတော်မှီ နည်းနည်းတော့ အံ့သြ သွားသည်။

"ဟင် နင့်အိပ်ခန်းက ခုတင်က နှစ်လုံးတောင်"

"ဟုတ်တယ် ဒီအခန်းကို ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးခွင့်မရှိဘူး၊
အိမ်ကကျဉ်းတော့ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ငါ မျှပြီးသုံးရတယ်"

"ဟင် နင့်မှာ အစ်ကိုရှိသေးတယ်လား"

ပိုးအိ အမေးကို မိုးသဲ ခေါင်းလေးညိတ်ဖြေသည်။

"ဟဲ့ ချောလား၊ ချောရင် နင့်ကိုငါ ယောက်မ တော်မယ်လေ ဟာ"

ပိုးအိ ရွတ်နောက်နောက်လေးဆိုတော့ မိုးသဲ မျက်နှာလေးရှုံ့ မဲ့နေရင်းမှ အသံလေးထွက်အောင် ရယ်နေသေးသည်။

"ငါ့အစ်ကို နင်တို့ ချစ်သူတော်ရင် ငါကလည်း ယောင်းမတော် ဖို့ ဝဲလ်ကမ်းပါပဲဟာ"

"ပိုးအိ နင်က စွတ်ပြီးယောင်းမ တော်ချင်နေသလား၊ တော် ကြာ မိုးသဲ အစ်ကိုက မချောဘဲ အရမ်းရုပ်ဆိုးနေရင် နင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ"

ခါတော်မှီ စကားကြောင့် မိုးသဲ မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

"အံ့မယ် အထင်မစမောလ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ တို့အစ်ကို ချောတာမှ ရေညှိတောင် ဆရာခေါ်ရမယ်"

"ဟယ် ဟုတ်လား၊ အဟီး ငါက ရေညှိဆို အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ရေညှိကို ညတိုင်းစားတယ် အဟင်း ကိုရီးယား ရေညှိပြားကို ပြောတာ နော်၊ ဒါကြောင့် နင့်အစ်ကိုဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင် ကြိုက်သွားဦးမယ်"

"ဟယ် မိန်းမ ကြည့်စမ်း နည်းနည်းလေးတောင် ဣန္ဒြေ မဆယ်ဘူး၊ မိန်းမဈေးကျအောင်"

ခါ ပိုးအိ ပေါင်လေးကို လှမ်းဆွဲလိမ်ရင်း ပြောနေတုန်းမှာပဲ အခန်းထဲကို မိုးသဲ မိခင် ဝင်လာသည်။

"သမီးတို့ရေ ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ပါဦး"

ကော်ဖီဘမ်းလေးကိုငံကာ ဝင်လာသော မိုးသဲမေမေကို ပိုးအိ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီးပြရင်း

"အားနာစရာကြီး အန်တီရယ်၊ ဟိုလေ ဒိုးနတ်ခံလေး ဘာ လေး မပါဘူးလားဟင်"

"ဒိုးနတ်ခံက အဆင်သင့်မရှိလို့ မပါဘူး သမီးရယ်၊ ကွတ်ကီး တော့ ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ သမီးတို့လာရင် အန်တီဆီဖုန်းဆက်၊ အန်တီ ကြိုဝယ်ထားမယ် သိလား"

"အာ ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ပိုးအိက အဲဒီ အတိုင်းပဲ အစား အသောက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်း အစအနောက် သန်တာ သိလား၊ အဟင်း ဟင်း"

ခါ ကြားထဲက အားနာမျက်နှာပူစွာ မိုးသဲ မေမေကို ဝင်ပြော လိုက်မိသည်။ မိုးသဲ မေမေကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခါတို့ နှစ်ယောက် ကို ကြည့်ကာ ရယ်နေသေးသည်။

"ဪ သမီး ဒီမှာ ဆေးသောက်လိုက်ဦးလေ၊ ဘာတွေ မ တည့်တာစားလို့ ဗိုက်အောင့်ရတာ လဲ သမီးရဲ့"

မိခင်ဖြစ်သူ ကမ်းပေးနေသော ဆေးဘူးလေးကို လှမ်းယူရင်း မိုးသဲ ဇက်ကလေးပုကာ ခါတော်မှီကို လှမ်းကြည့်၏ ။

"သူ ဒီနေ့ ခါ သုပ်လာတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို စားလို့ ဗိုက် အောင့်သွားတာဖြစ်မယ် အန်တီရဲ့"

ခါကပဲ ကြားက ဝင်ဖြေပေးလိုက်တော့ မိုးသဲကို ဆူပူဖို့ မိခင် ဖြစ်သူ ခက်ခဲသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ လေပြည်လေးနှင့် ခါကို သတိပေး သလို ပြောပါသေးသည်။

"သူက လက်ဖက်စားလို့ မရဘူး သမီးရဲ့၊ လေအောင့်တတ် တဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ နောက်ဆို မစားစေနဲ့နော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ခါကလည်း မသိလိုက်လို့ပါ"

"အေး အေး ကဲ သမီးတို့ စကားပြောကြဦးနော်၊ အန်တီ အိမ်အလုပ်လေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

မိုးသဲ မေမေ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှ ခါတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိကြသေး သည်။

"အား မေမေတိုက်တဲ့ဆေးသောက်ပြီး ဝမ်းထဲမှာ ရစ်လာပြီ၊ ငါ အိမ်သာခဏဝင်ဦးမယ် နင်တို့ ထိုင်ကြဦးနော်"

မိုးသဲ ပြောရင်း ခုတင်လေးပေါ်က လျောဆင်းတော့ ပိုးအိကပါ ကော်ဖီကို အမြန်မော့သောက်လိုက်ရင်း

"ငါလည်း သန့်စင်ခန်း ခဏဝင်ချင်တယ်"

"ရတယ်လေ ခါတော် နင်ကောလိုက်ဦးမှာလား"

"ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး၊ နင်တို့ပဲ သွားတော့"

"ဒါဆို ထိုင်ဦး ဟောဟို ငါ စာကြည့်စားပွဲမှာ ဓာတ်ပုံအယ်လ် ဘမ်ရှိတယ်၊ နင် ပျင်းရင် ယူကြည့်လေဟာ၊ ငါ့အစ်ကိုပုံလည်း ပါတယ်"

"ဟယ် ရှက်စရာကြီး၊ နင့်အစ်ကိုက ချောလွန်းလို့ ငါ့လက်ထဲက အယ်လ်ဘမ်ကြီးပါ ချောပြီး လွတ်ကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိုးသဲရဲ့"

"မလွတ်ကျအောင် မြဲမြဲသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် ခါတော်ရေ"

ခါ ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောတာကို မိုးသဲကလည်း ပြောင် ချော်ချော်လေး ပြောကာ ပိုးအိနှင့်အတူ ထွက်သွားကြသည်။

သည်တော့မှ ခါ စားပွဲလေးဆီ လှမ်းခဲ့ကာ ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီး မိုးသဲ ပြောသော အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏ ။

ပထမဆုံး စမြင်လိုက်ကတည်းက မိုးသဲပုံ မဟုတ်ဘဲ မိုးသဲ အစ်ကိုရဲ့ဓာတ်ပုံတွေပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးသဲနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ပေမယ့် မိုးသဲ ထက် ချောမောတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်က ချောမောသလို ဝတ်စားထားပုံကလည်း စမတ်ကျ ကာ စတိုင်အပြည့်ပါပဲ။ ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့် ပိုစ်အမျိုးမျိုးပေးကာ ရိုက် ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ကာ ခါ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါရတယ်လို့၊ မင်းသား လား မော်ဒယ်လားဘို့င်းလား ခစ် ခစ်"

ခါ တစ်ယောက်တည်း ဝေဖန်သဘောကျနေတုန်းမှာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကြသော မိုးသဲတို့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတာ မို့

"မိုးသဲရယ် နင့်အစ်ကိုက ချောတော့ ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတန်မဲ့ အက်တင်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ထားတာ ကတော့ နည်းနည်းနဲ့နေသလားလို့ အဟင်း ခစ် ခစ် နည်းနည်း ဂျယ်လ်ဆန်သလိုပဲနော်"

"လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါတယ်၊ မင်းက သူများအကြောင်း မှီချိုးမျှစ်ချိုး အတင်းပြောရ တာ ဝါသနာပါတယ်"

"ဟင်"

ခါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မိုးသဲတို့ထင်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်မိတာ ဩရှုရှု ယောက်ျားအသံကြားမှ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ထခုန်မိမတတ် ကြောက်ရွံ့သွားမိ၏ ။

မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းနှင့် ခါ ကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေတာ ဓာတ်ပုံထဲက ကိုလူချောပါပဲ။

လက်ထဲက အယ်လ်ဘမ်ကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး လူက အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ထရပ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရှက်စိတ် တွေ အားနာစိတ်တွေ ရောထွေးမွန်ထူကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူလောင်နေ သလို

ခံစားရသည်။

"ရှင် ရှင် မိုးသဲအစ်ကိုလား"

"ဟုတ်တယ် ကိုယ်က မိုးသဲအစ်ကို မိုးရိပ်"

လေသံက မာဆတ်ဆတ်။ ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာပေါ်က
မျက်ဝန်းစူးစူးတွေက ခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ခါ
သူ့ကိုတောင်းပန်ရမည်လား၊ ရန်တွေ့ရမည်လား၊ ဝေခွဲမရစွာ ဖြင့် လှစ်ခနဲ
အခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

သူ့အကြည့်တွေက ခါ နောက်ကို ပြေးလိုက်လာသည် ထင်မိ သည်။

ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်တဲ့။ အခုတော့ ခါ ရင်ထဲမှာ အားနာမိတာ
ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပင်။

*